

звучеше тъй сладко за болния, като пѣсенъта на тихъ ручей, като шума на лекъ прѣлетенъ вѣтрецъ въ листата на дърветата. Шахътъ не снемаше

Али Керимъ и Леила при болния шахъ.

очи отъ жена си и съ възторгъ се вслушваше въ тихитѣ ѝ мили думи.

— Какъ отдавна не съмъ гледалъ очитѣ ти...